

Tonka

Keď som bola mladšia, volali ma *Tonka-päťeurovka*. Nieкто raz na ulici vyrukoval s tým, že idem s každým za päť eur, a odvtedy sa to so mnou vlieklo. Bola to pre všetkých nenormálna zábava vykrikovať to po mne. No a čo. Zažila som aj horšie. Keď som bola v resoci, tam sa diali veci. Tá ich Tonka-päťeurovka by sama kukala!

Aby som to rýchlo zhrnula, nech vám to nemusím dopodrobna vykladať, lebo by som pri tom od nudy zaspala, tak môj skromný výpočet je tráva, haš, extáza, LSD, ale to iba párkrát, ťažko sa zháňalo, a, samozrejme, princ všetkých princov – pervitín, perník, piko. Veľa, veľa, veľa pika. A na to treba, samozrejme, veľa, veľa, veľa peňazí. Preto si dovolili na mňa vyskakovať, lebo nikto nepoznal moje zdroje, že odkiaľ by som na to už len ja, dedinská socka, mohla mať peniaze. Ale to zase pozor. Otvoriť niekomu spodnú náruč za prachy, tak hlboko som ešte nepadla.

Chceli by ste počuť všetky tie zveriny, čo sa mi stali? Alebo čo som videla, keď som bola zavretá v pašťáku? Chceli by ste, ja viem. He, to by sme tu boli do rána. Ohrýzli by ste si nechty až po lakte, keby som vám rozprávala, ako vyzerá absták, keď sa feťáci čistia od heráku. Ako pri tom ziapu a trasú sa. Hulala, ako huspeniny. Ksichty šedé, posteľe pošťané. Alebo ako si baby robili zle. Ukradli novému terapeutovi vreckový nôž, lebo si myslel, že na nás pôjde s dôverou, že on bude mať akože nožík vo vrecku a že verí, že ho nikto nepotiahne, no úplný magor. A tým nožom potom v noci odrezali jednej vlasu a do všetkých gatiek a nohavíc jej

v rozkroku vyrezali diery, no plakala som od smiechu! Hej, hej, dostali tresty, ale to je nepodstatné. Lebo keď viete, že bude trest, tak s tým do toho idete a nič vás nemôže prekvapiť.

Inak, jedlo bolo dobré, aj mňa tam naučili variť a piecť aj niečo iné než perník, ale to už zachádzam do príliš veľkých detailov a fakt nemusíte vedieť všetko. Keď ma pustili domov, bola som celkom rada, aj keď to miesto – akože to *domov* – pre mňa až taký význam nemá. Neviem, kde som doma. Síce som si až do trinástich myslela, že tu, ale potom som z kuchyne počula taký rozhovor, že:

„Raz sa to musí dozvedieť. A mali by sme jej to povedať my.“

„Ešte je mladá, nepochopí to.“

„Čo sa na tom dá nepochopiť? Tonka, si adoptovaná – a hotovo!“

Takže tak. Som adoptovaná. Dozvedela som sa to, keď som sa to dozvedieť nemala, a dosť ma to vzalo. Moja hlava to nechcela prijať. Akože som celý čas považovala za mamu niekoho, kto mama nebol, a otec ani nehovorím, ten ma našťval úplne, lebo som ho dovedy mala fakt na prvom mieste a potom spadol na posled-

né. Začala som tých ľudí volať *ujo* a *teta*. Boli z toho zvrútení a vyčítali mi to, ale ja len furt dookola, že ona ma neporodila a on ma nesplodil! No a tak sa to medzi nami rozsypalo, až som stretla svoje modly, ony utešili moje smútky a zoznámili ma s princom mojich snov. Ne, ne, ne, nič okrem pána Pika si pod tým nepredstavujte. Péčko, pierko, kryštál, pedro, sklo, perník, perníček, och, to boli časy. Špinavé podchody boli mojou izbou. Mláky mojím kobercom. Neznáme byty mojou školou. Moje modly ma naučili variť najlepší perníček a ja ako zakliata ježibabka som prebývala v perníčkovej chalúpke na mestskom sídlisku a varila kašičku pre všetkých, až kým ma po pár mesiacoch nevyňúrili teta s ujom a policajtom bez uniformy, s ktorým som odišla len preto, že mal košielku bielu ako múka.

V resoci som sa ničomu nebránila. Najprv, že detox v špitáli, to bolo kruté. Len veľmi ťažko som sa lúčila so svojim pánom a vládcom. Z tela odchádzal s bolesťami, držal sa mojich vnútorností, prsty mal do nich zaborené veľmi hlboko, až som kričala. Keď mi ho vyplavili aj z posledného chlpa, presťahovali ma do basy a tam, že mi ho vraj dostanú aj z mozgu. Takých ako ja tam bolo plno. Ohavy, cynici, prašivci, sexuálni ma-

niaci, princezné, bačkory, štetky, z každého rožka troška. Podľa ksichtov som presne vedela, kto na čom išiel. Všetci s hnisavými ranami, zuby na franforce, vráskaví, bez nechťov, no krásavci! A ja som po nich len prechádzala očami a hovorila si v duchu: *Herák, piko, toluén, piko, piko, chľast, huby, extáza, koks...* Najhoršie na tom boli heráci, to boli fakt chudáci, tým už niet pomoci, amen s nimi. A tí, čo to úplne prehneli alebo všetko miešali dokopy, kentus, hnus, tí z toho vyliezali prepnutí. Schizáci, paranoici, z pasťáku ich odšikovali rovno do pakárne.

Čo by ste ešte chceli vedieť? Tipujem, že viem, čo vás zaujíma. Bolo to tak, že sme boli rozdelení na banány a mušle, pekne osve, nemohli sme sa miešať, len na terapiách sme boli spolu. Ale ak si myslíte, že banán nepríde na to, ako sa dostať do mušle, keď chce, tak sa vráťte do plienok. V tmavých kútoch to bolo ako v ZOO počas ruje. Za cigu, to hlavne, výmenný obchod fungoval. Ale väčšina si proste nevedela pomôcť a museli sa tam obtierať o seba, lebo to inak nevedeli, normálne, ako zvieratká. Ale ako hovorím, mňa sa to netýkalo. To len aby ste vedeli, že som videla a zažila kadečo a len tak niečo ma neprekvapí.